

Mời các bạn cùng tham khảo **Bài văn ngắn ghi lại ấn tượng trong buổi khai giảng lần đầu tiên** Văn lớp 8 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết của mình.

Văn mẫu số 1 Ấn tượng của em trong buổi đến trường khai giảng lần đầu tiên

Ngày đầu tiên đi học

Mẹ dắt tay đến trường

Em vừa đi vừa khóc

Mẹ dỗ dành bên em

Ngày đầu tiên đi học

Em mắt ướt nhạt nhoà

Cô vỗ về an ủi

Chao ôi! Sao thiết tha

Khi đọc lại những câu trên mỗi chúng ta đều nhớ, hàng năm cứ đến độ thu sang đầu tháng 9, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, ngoài vườn hương thơm ngát, ong bướm bay rộn ràng, lòng em lại nao nức những kỉ niệm mơn man của buổi tựu trường, lại xôn xao khó tả. Nhưng có lẽ ngày khai giảng đáng nhớ nhất chính là ngày em bước vào lớp 1. Tạm biệt những ngày tháng rong chơi tuổi thơ, chúng ta bắt đầu bước vào một hành trình mới trong cuộc đời của mình. Đến trường để học những nét chữ, phép toán đầu tiên.

Em vẫn nhớ hôm ấy – một buổi sớm mai có tia nắng lấp ló bên ô cửa sổ. Em phải cùng mẹ đến trường để tham dự lễ khai giảng năm học mới. Hôm đó em dậy sớm. Có lẽ vì em thấy mình đã khôn lớn và một lý do quan trọng hơn nữa, đó là ngày khai trường đầu tiên trong cuộc đời của mình. Em mặc bộ đồng phục mới mà mẹ đã mua cho em và tự tay chuẩn bị cặp sách. Mẹ đeo cặp cho em, và hai mẹ con bước đi trên con phố nhỏ vào sáng mùa thu dịu mát. Đi trên con đường thân thuộc hàng ngày, mà trong lòng em không khỏi lo lắng, háo hức, nôn nao chờ đợi. Chờ đợi những gì mà em sắp sửa trải qua: đó là ngày đầu tiên dự buổi khai trường năm học mới.

Khi đến cổng trường, em cảm thấy rất ngạc nhiên vì khác xa với ngôi trường mẫu giáo, trường tiểu học có rất đông bạn nhỏ cũng được bố mẹ đưa đến trường. Những chị học sinh khối 4, 5 duyên dáng trong chiếc váy đồng phục, những anh chị khăn quàng đỏ thắm trên vai, em đặc biệt chú ý những bạn cùng lứa tuổi với em, áo quần tinh tươm rụt rè nắm lấy tay mẹ đến trường. Mẹ khẽ lay tay em và nói: “Đến trường rồi kìa con!”. Trường to lớn và đồ sộ hơn trường mẫu giáo nhiều. Trước

cổng trường có một tấm bảng đề chữ màu xanh biển rất to: “Trường tiểu học Quang Trung”.

Bước vào cổng trường, có khoảng sân rộng đã đến trước cửa lớp. Em vẫn nhớ rất rõ là mình học lớp 1A do cô Phương làm chủ nhiệm lớp. Cô diu tay em vào lớp và xếp chỗ ngồi. Em bịn rịn buông tay mẹ và chột cảm giác hụt hẫng chiếm lấy trong lòng lúc ấy. Nhìn các bạn chung quanh mình trông ai cũng lạ lẫm.

Cô giáo yêu cầu phụ huynh ra về để lớp bắt đầu giờ học. Em chào mẹ qua cửa sổ. Có vài bạn khóc to lên gọi bố, gọi mẹ khi thấy bố mẹ ra về khiến em cũng cảm thấy má mình như nhòe ướt. Nắng áp áp xuyên qua kẽ lá. Buổi lễ khai giảng đã bắt đầu.

Cô giáo dẫn chúng em xếp hàng theo từng tốp. Lễ khai giảng bắt đầu trong không khí trang trọng của nghi thức chào cờ. Lá cờ đỏ sao vàng bay phấp phới được kéo lên trong bài hát Quốc ca trầm hùng. Cô hiệu trưởng trang trọng đọc báo cáo và mục tiêu cho năm học mới. Cả trường vang vọng tiếng vỗ tay. Đám học trò lớp 1 cũng bắt chước anh chị vỗ tay. Sự rụt rè dần tan biến. Giờ phút thiêng liêng đã đến. Cô hiệu trưởng đánh ba hồi trống khai giảng năm học mới. Chính tiếng trống ấy đã khởi đầu tương lai cho chúng em qua con đường học vấn và đánh dấu một bước ngoặt lớn trong cuộc đời mình.

Giờ đây, dù đã trải qua tám mùa khai giảng nhưng những kỉ niệm vẫn mãi đọng lại trong kí ức tuổi thơ của em về ngày đầu tiên đi học. Những khoảnh khắc đẹp về mái trường, thầy cô, những người bạn đầu tiên thời học sinh đã cho em thêm nhiều động lực để cố gắng học tập ngày càng tiến bộ hơn nữa.

Văn mẫu số 2 Ấn tượng của em trong buổi đến trường khai giảng lần đầu tiên

Ngày đầu tiên khai trường, đó là cái ngày mà chắc hẳn không ai trong chúng ta có thể quên được. Cái ngày ấy đã đánh dấu sự kiện mỗi chúng ta bước vào con đường học tập. Năm nay tôi đã lên lớp 8, đã quá quen với không khí học đường, nhưng nhìn lại chiếc cặp chú tôi tặng tuần trước làm tôi thêm bồi hồi, xao xuyến và nhớ lại những kỉ niệm ngây thơ, bé bỏng của một cậu bé chập chững bước vào cổng trường trong bàn tay gầy guộc nhưng đầy tình thương của bà tôi.

Ấy là cái ngày mà tôi sẽ không bao giờ quên. Hôm ấy, trời thu se se lạnh, mây bông bành trôi, đó cũng là biểu hiện của một ngày khai trường đang đến, một năm học mới bắt đầu. Tôi nao nao trong lòng những tưởng tượng ngây thơ với tâm trạng một đứa trẻ sắp đối diện với một sự kiện quan trọng. Thực ra lúc đó còn bé, chưa cảm nhận được mấy về ngày khai trường và cũng chẳng biết đó là ngày gì, nhưng thấy sự quan tâm, bận rộn của người lớn phần nào tôi cũng đã nhận ra có cái

gì đó quan trọng. Hôm nay bà sẽ là người đưa tôi đến trường, bố mẹ tôi công tác xa nên không thể đưa tôi đi được, nhưng nghe bà tôi nói bố mẹ tôi cũng háo hức cái ngày này lắm. Vùng quê tôi không phải ở thành thị, cũng chẳng phải một nơi nào giàu có, đó là một vùng sông nước mang đầy nét thôn quê và sự dân dã. Trên đường đi học, bà cháu tôi phải đi qua một con sông. Bác lái đò đã chờ sẵn chúng tôi ở đó. Tôi thấy nét mặt của bác tươi hơn mọi ngày, phải chăng đó cũng vì cái ngày hôm nay, cái ngày mà mọi người gọi là “ngày tựu trường” – trong đầu tôi nghĩ vậy. Trên đò có rất nhiều các bạn học sinh cùng các bậc phụ huynh. Tôi để ý thấy từng nét mặt lo lắng trên mặt bọn trẻ, trong đó có cả mấy đứa thường đi thả diều với tôi, cùng với sự chu đáo của người lớn giống như bà tôi vậy. Điều đó càng làm tôi hiểu thêm về tầm quan trọng của ngày này, nhưng cũng chính vì đó mà khiến tôi càng thêm bận tâm. Tâm hồn tôi bấy giờ nặng trĩu nhưng rồi lại nhẹ nhàng như những cánh hoa tươi rực rỡ trong nắng mai cùng những giọt sương sớm bởi bà tôi đang bên cạnh cùng những dập dềnh của sóng nước. Đang mải mê suy nghĩ, chợt tiếng bác lái đò gọi to làm tôi giật mình: “Các cháu xuống nào, chúc các cháu vui về nhé” Câu nói ấy thật quen thuộc bởi mỗi lần tôi đi đò của bác đều được nghe nhưng hôm nay sao câu nói ấy lại in sâu vào tâm trí tôi như vậy. Nó như động lực giúp tôi mạnh mẽ thêm trong tâm trạng như hiện giờ. Tôi mạnh dạn chủ động nắm tay bà bước xuống đò. Làn gió nhẹ thổi qua, xoa đi cái nóng nực khi ngồi đò và cái bồi hồi của tâm trạng.

Ô kìa, kìa có phải là trường học, nơi mà tôi sẽ đến. Tôi lờ mờ nhận ra như vậy vì thấy nó khang trang và to lớn hơn bất cứ cái nhà nào mà tôi từng gặp. Bà xoa đầu tôi, nhẹ nhàng nói: “Cháu yêu, trường học của chúng ta đây rồi. Đây sẽ là nơi tu dưỡng đạo đức và kiến thức cháu”. Tôi ngẫm nghĩ mãi về câu nói ấy nhưng vẫn không hiểu về sau, tôi cho rằng đó là một câu nói mang tính chất nghệ thuật mà các anh chị trong làng vẫn thường hay nói văn vẻ. Quả thực tâm trạng tôi mỗi lúc thay đổi. Bấy giờ tôi không còn cảm thấy quá sợ nữa nhưng không hiểu sao chân tôi cứ dứ lại. Dù vậy nhưng tôi vẫn cố nhảy theo những bước chân của bà. Đi được một đoạn thì ngôi trường đã hiện rõ trước mắt. Trước mặt tôi là một cái cổng trường to lớn với những chữ viết lằng nhằng khó hiểu. Xung quanh đó là hàng trăm các bạn học sinh khác cùng với biết bao tâm trạng, suy nghĩ. Bạn thì níu chân mẹ, người thì méu máo. Chợt có tiếng khóc òa sau lưng tôi, tôi liền chạy lại úp mặt vào bà và cũng nghẹn ngào khó tả. Nước mắt tôi đã dung dung đến tận cổ họng. Nhưng nhớ tới những lời mà bố mẹ tôi vẫn hay nựng nịu cùng với sự dỗ dành của bà. Tôi lại can đảm lau nhẹ nước mắt và mồ hôi, đứng thẳng người. Cùng lúc đó, có một cô giáo đi lại phía tôi. Tôi ngơ ngác nhìn thì cô nhẹ nhàng cất tiếng nói: “Bà cho cháu vào lớp đi. Đó là lớp của cháu” Giọng nói ấm ấm, thanh thanh mà ngọt ngào của cô đã khiến tôi nhớ đến mẹ. Tôi không còn cảm giác sợ hãi nữa. Cô nhẹ nhàng nắm tay tôi dắt vào lớp, tôi đi theo sau cô và cảm nhận mùi thơm từ tà áo dài của cô.

Đã vào lớp học, tôi ngược nhìn ra ngoài cửa sổ và tìm hình dáng thân thương của bà tôi trong lớp người chen chúc cố gắng dọn dò con cái cẩn thận trước khi ra cổng trường. Bà cũng nhẹ nhàng nói với tôi: “Cháu cố gắng ở lại ngoan nhé, trưa bà đón về”. Câu nói ấy của bà khiến tôi không còn lo sợ gì nữa. Bỗng tôi lại nghe thấy giọng nói ngọt ngào khi nãy vang lên. Thì ra cô giáo đang giới thiệu về mình. Thực sự bây giờ trong lòng tôi không còn một mối bận tâm nào nữa, tôi hoàn toàn bình tĩnh và chúng tôi đang bắt đầu làm quen với cô giáo.

Ấn tượng của em trong buổi đến trường khai giảng lần đầu tiên mẫu số 3 chi tiết

Ngày đầu tiên khai trường, đó là cái ngày mà chắc hẳn không ai trong chúng ta có thể quên được. Cái ngày ấy đã đánh dấu sự kiện mỗi chúng ta bước vào con đường học tập. Năm nay tôi đã lên lớp 8, đã quá quen với không khí học đường, nhưng chợt nhìn thấy những em học sinh lớp một nắm tay bố mẹ dẫn đến trường, làm tôi thêm bồi hồi, xao xuyến và nhớ lại những kỉ niệm ngây thơ, bé bỏng của một cậu bé chập chững bước vào cổng trường trong bàn tay đầy tình thương của mẹ tôi.

Ấy là cái ngày mà tôi sẽ không bao giờ quên. Đó là một buổi sáng cuối thu êm đềm, bầu trời cao trong xanh có ánh nắng vàng tươi. Cái mùa thu ở quê tôi thật đặc biệt - mùa thu miền Bắc trời se lạnh. Nhưng nó dịu ngọt và nhẹ nhàng. Quả đúng là thời điểm khiến cho người ta dễ nhớ. Phải chăng đây chính là lí do để mùa thu là mùa tựu trường? Tôi nao nao trong lòng những tưởng tượng ngây thơ với tâm trạng một đứa trẻ sắp đối diện với một sự kiện quan trọng. Thực ra lúc đó còn bé, chưa cảm nhận được mấy về ngày khai trường và cũng chẳng biết đó là ngày gì, nhưng thấy sự quan tâm, bận rộn của người lớn phần nào tôi cũng đã nhận ra có cái gì đó quan trọng. Hôm nay mẹ sẽ là người đưa tôi đến trường. Trên đường đi học, tôi thấy có rất nhiều các bạn học sinh cùng các bậc phụ huynh. Tôi để ý thấy từng nét mặt lo lắng trên mặt họ, trong đó có cả mấy đứa thường đi chơi với tôi, cùng với sự chu đáo của người lớn giống như mẹ tôi vậy. Điều đó càng làm tôi hiểu thêm về tầm quan trọng của ngày này, nhưng cũng chính vì đó mà khiến tôi càng thêm bận tâm. Tâm hồn tôi bấy giờ nặng trĩu nhưng rồi lại nhẹ nhàng như những cánh hoa tươi rực rỡ trong nắng mai cùng làn gió nhẹ thổi qua, xoa dịu đi cái bồi hồi của tâm trạng.

Ô kìa, kia có phải là trường học, nơi mà tôi sẽ đến. Tôi lơ mơ nhận ra như vậy vì thấy nó khang trang và to lớn hơn bất cứ cái nhà nào mà tôi từng gặp. Mẹ xoa đầu tôi, nhẹ nhàng nói: “Con yêu, trường học của con đây rồi. Đây sẽ là nơi tu dưỡng đạo đức và kiến thức cho con”. Quả thực tâm trạng tôi mỗi lúc thay đổi. Bây giờ tôi không còn cảm thấy quá sợ nữa nhưng không hiểu sao chân tôi cứ dứ lại. Dù vậy nhưng tôi vẫn cố nhảy theo những bước chân của mẹ. Đi được một đoạn thì ngôi trường đã hiện rõ trước mắt. Trước mặt tôi là một cái cổng trường to lớn với

những chữ viết lằng nhằng khó hiểu. Xung quanh đó là hàng trăm các bạn học sinh khác cùng với biết bao tâm trạng, suy nghĩ. Bạn thì níu chân mẹ, người thì mếu máo. Chợt có tiếng khóc òa sau lưng tôi, tôi liền chạy lại úp mặt vào mẹ và cũng nghẹn ngào khó tả. Nước mắt tôi đã dung dung đến tận cổ họng. Mẹ an ủi tôi cùng những lời nói ngọt ngào, làm tôi lấy lại can đảm lau nhẹ nước mắt và mờ hôi, đứng thẳng người. Cùng lúc đó, có một cô giáo đi lại phía tôi. Tôi ngơ ngác nhìn thì cô nhẹ nhàng cất tiếng nói: “Chị cho cháu vào lớp đi. Đó là lớp của em” Giọng nói ấm áp, thanh thanh mà ngọt ngào của cô đã khiến tôi không còn cảm giác sợ hãi nữa. Cô nhẹ nhàng nắm tay tôi dắt vào lớp, tôi đi theo sau cô và cảm nhận mùi thơm từ tà áo dài của cô.

Cô bảo: “Lớp mình ở đây. Tớ nữa ra tập trung khai giảng xong thì về đây học”. Bỗng có hồi trống cái vang lên làm tôi giật nảy mình ôm chầm lấy cô giáo. Cô giáo cười, xoa đầu tôi bảo: “Đây là tiếng trống trường. Trống báo đã đến giờ tập trung rồi”. À, thế ra đây là tiếng trống trường. Từ trước tôi vẫn chỉ nghe tiếng trống com bung bung nhỏ bé của những đêm rằm Trung thu nào đã được nghe tiếng trống trường bao giờ. Sáng ấy, lần đầu tiên tiếng trống trường dội vào lòng tôi – tiếng trống rộn ràng, giục giã, nao nức khiến tim tôi cũng muốn nhảy nhót và lòng tôi hồi hộp muốn khóc lên. Tiếng trống đầu đời đi học ấy – ai ngờ sẽ là nguồn cảm xúc đi theo tôi suốt cuộc đời học tập. Rồi chúng tôi xếp hàng trước lá cờ đỏ sao vàng. Một thầy giáo hô chào cờ rất to. Chúng tôi đứng im phăng phắc mà không hát vì lúc đó hầu hết đều chưa biết bài hát Quốc ca. Chỉ sau đấy vào lớp, tiết học đầu tiên cô giáo mới dạy bài hát Quốc ca. Chúng tôi hát rất say sưa, hát hào hùng, thuộc rất nhanh vì cô giáo bảo để sau này mỗi lần chào cờ chúng tôi sẽ hát dưới cờ chứ không đứng im như hôm nay.

Tôi chẳng rõ mình ngồi trong lớp học từ khi nào, tôi ngược nhìn ra ngoài cửa sổ và tìm hình dáng thân thương của mẹ tôi trong lớp người chen chúc cố gắng dặn dò con cái cẩn thận trước khi ra cổng trường. Mẹ cũng nhẹ nhàng nói với tôi: “Con cố gắng ở lại ngoan nhé, trưa mẹ đón về”. Câu nói ấy của mẹ khiến tôi không còn lo sợ gì nữa. Bỗng tôi lại nghe thấy giọng nói ngọt ngào khi nãy vang lên. Thì ra cô giáo đang giới thiệu về mình. Thực sự bây giờ trong lòng tôi không còn một mối bận tâm nào nữa, tôi hoàn toàn bình tĩnh và chúng tôi đang bắt đầu làm quen với cô giáo. Các bạn đã hết ngỡ ngàng, bắt đầu đùa nghịch và làm quen với nhau. Bàn ghế thơm mùi gỗ mới, bảng đen, bục giảng, cô giáo, ảnh Bác Hồ... tất cả đều làm tôi tò mò, háo hức. Người bạn ngồi cạnh tôi béo tròn nhưng trắng trẻo và có nụ cười tươi làm quen với tôi. Bạn khoe đã đọc được mấy chữ cô giáo ghi trên bảng. Chúng tôi líu lo nói chuyện được một lúc thì giờ học đã bắt đầu. Cô dặn dò nhiều, đi kiểm tra sách vở và dạy cách cầm bút cho cả lớp. Giọng nói cô trầm ấm và khỏe khoắn làm tôi tin tưởng. Rất tự nhiên, tôi cảm thấy gắn bó với lớp mới. Tôi tròn mồm đọc những chữ a, b, c bằng cả tấm lòng tôi, bằng tình yêu thương của gia đình, bố mẹ

và cô giáo. Năng ghé qua cửa lớp xem chúng tôi học. Những tia nắng ấm như trong truyện cổ tích bà kể hàng đêm

Với tôi, nếu không có ngày khai trường đầu tiên đi học chữ – phút đầu tiên được “thưa cô giáo”, lần đầu tiên nghe tiếng trống trường và đứng dưới lá cờ tổ quốc hát quốc ca ấy... tôi sẽ có gì sâu sắc với mái trường và tuổi thơ nhỉ? Những kỷ niệm đẹp đẽ trong ngày khai trường đầu tiên ấy đã góp phần bồi đắp nên tâm hồn thơ của tôi đấy thơ ơi!

Ấn tượng của em trong buổi đến trường khai giảng lần đầu tiên mẫu số 4 chọn lọc

Với mỗi chúng ta, cảm xúc và những kỉ niệm của buổi đến trường khai giảng đầu tiên có lẽ luôn mang đến nhiều ấn tượng khó quên. Đó là ngày kỉ niệm của mỗi người khi bước vào cánh cổng học vấn. Tuy đã là một cô học sinh lớp 8, nhưng đến giờ, tôi vẫn không thể nào quên được những cảm xúc ngày đầu tiên đi học của thời bé thơ. Cái này mà tôi chập chững bước vào lớp học với bàn tay dụi dụi của mẹ.

Ngày hôm đó, thời tiết thật đẹp. Bầu trời thu se lạnh và những lá vàng rơi rớt cả con đường tới trường. Đây chính là không khí và thời tiết quen thuộc của một ngày tựu trường. Mẹ dắt tôi đến trường, lúc ấy, trong lòng tôi cũng chưa có nhiều cảm xúc. Vì lúc ấy, tôi cũng không hiểu lắm buổi đến trường khai giảng là gì. Tôi chỉ nghĩ là mẹ dắt tôi đi chơi như mọi lần. Và mẹ dường như vui vẻ và háo hức hơn mọi hôm. Cái cảm xúc vui vẻ của mẹ cũng lây sang cả tôi nữa. Cả buổi đi đường, tui cứ líu lo trò chuyện cùng mẹ.

Và rồi, mẹ nói với tôi, hôm nay là buổi đến trường đầu tiên của tôi. Tôi sẽ có rất nhiều bạn mới, sẽ được thầy cô dạy dỗ từng chữ. Và đó cũng chính là lý do mà tôi dường như mặc đồng phục mới. Lúc ấy, trong tôi bỗng cảm thấy lạ, và có phần hồi hộp hơn rất nhiều. Và tất nhiên, tôi cũng rất phấn khởi và mong chờ những điều mới mà mẹ nói với tôi. Ngày tựu trường lúc đó, với tôi chỉ đơn giản là sẽ có thêm thật nhiều bạn mới.

Tuy nhiên, khi mẹ dắt tôi đến trước cổng trường, trong tôi lại bỗng dâng lên một cảm xúc lo lắng. Vì mọi thứ thật lạ lẫm, thật khác. Ngôi trường rộng lớn và tràn ngập các bạn nhỏ giống như tôi. Tất cả, ngoài mẹ, đều xa lạ với tôi. Tôi đứng nép vào lòng mẹ. Có lẽ, mẹ cũng biết được tôi đang lo lắng nên đã nhẹ nhàng vỗ lưng tôi và bảo: “Đừng lo, con gái của mẹ, có mẹ ở đây với con”. Sau đó, mẹ nắm chặt tay tôi và dẫn tôi vào trường. Nhờ có lời động viên của mẹ, tôi bắt đầu cảm thấy an tâm hơn và tò mò về cái ngôi trường này hơn.

Mẹ dắt tôi đến trước cửa lớp và xếp hàng. Trước cửa lớp đã có rất nhiều các bạn nhỏ và phụ huynh đi cùng. Mỗi bạn dường như có một tâm trạng khác nhau. Có bạn cười đùa ríu rít với bố mẹ, thậm chí là chọc ghẹo cả những bạn xung quanh. Nhưng, cũng có những bạn rụt rè, chỉ nép sau lưng bố mẹ mình, rồi đưa đôi mắt tò mò của mình ra nhìn xung quanh. Thậm chí, có những bạn thì mếu máo không chịu tiến đến lớp. Lúc ấy, tôi cũng hơi lo lắng, nhưng vì mẹ luôn nắm chặt tay tôi nên tôi cũng không sợ lắm.

Một giọng nói dịu dàng vang lên: “Chào các phụ huynh và các con, cô là cô giáo chủ nhiệm năm nay của lớp 1A1. Cô đọc tên đến bạn nào thì bạn đó bước vào lớp nhé”. Sau đó, từng người được đọc tên và phụ huynh dắt các bạn vào lớp. Khi mẹ dắt tôi vào chỗ ngồi và chuẩn bị đi ra thì tôi bỗng cảm thấy sợ. Tôi liền níu lấy áo mẹ. Mẹ liền an ủi tôi và bảo: "Ngoan, con ở lại đây học. Tan học mẹ sẽ đón con". Cô giáo bước đến chỗ tôi và bảo: “Đừng lo, con ở đây với cô và chơi với các bạn nhé. Khi học về mẹ của con sẽ đón con”. Giọng cô nhẹ nhàng khiến tôi cảm thấy an lòng. Đắn đo một xíu, tôi cũng thả tay để mẹ ra về.

Cô giáo bắt đầu an ủi, động viên các bạn nhỏ vừa rời phụ huynh của mình. Cô không đi thẳng vào bài học, mà ân cần trò chuyện với cả lớp. Cô khiến cả lớp cảm thấy rất thật an tâm. Cũng từ giây phút ấy, tôi bỗng nhiên hết sợ hãi. Và tôi ngoan ngoan nghe cô giảng bài.

Những cảm xúc của buổi đến trường đầu tiên thật đặc biệt và đáng nhớ. Có lẽ, mai sau, những cảm xúc và kỉ niệm này vẫn sẽ mãi đọng trong lòng tôi. Và đây sẽ mãi là kỉ niệm đẹp trong lòng tôi. Nó sẽ khiến tôi cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ khi nhớ lại.

Đoạn văn ngắn về ngày đầu tiên đi học lớp 8 mẫu số 5 ngắn gọn

Ngày đầu tiên đi học là ngày không ai trong chúng ta có thể quên được, những kỉ niệm ngày đầu tiên đến lớp có nhiều kỉ niệm sâu sắc. Tôi năm nay đã lên lớp 8 nhưng nhớ về những kỉ niệm đó vẫn còn xao xuyến, bồi hồi và xen lẫn xúc động.

Hôm ấy, cuối thu đầu đông thời tiết se se lạnh, lá vàng rơi lác đác, thời khắc đó báo hiệu một năm học mới bắt đầu. Tôi thôn thức và háo hức tưởng tượng ra mọi thứ xung quanh sự kiện quan trọng. Hôm nay bà sẽ là người đưa tôi đến trường, bố mẹ bận công tác xa nên không có nhiều thời gian. Nơi tôi ở không phải ở thành thị, đó chỉ là vùng sông nước thôn quê. Trên đường đến trường bà cháu tôi phải đi qua con sông, bác lái đò nét mặt tươi hơn mọi ngày tôi có cảm giác vậy đơn giản vì hôm nay là “ngày tựu trường”. Trên đò cũng có học sinh và các bậc phụ huynh. Tôi thoáng thấy trên mặt họ có chút lo lắng. Điều đó càng làm tôi hiểu về tầm quan

trọng của ngày trọng đại này. Tâm hồn tôi bấy giờ nặng trĩu đang suy nghĩ, chợt tiếng bác lái đò gọi to: “Các cháu xuống nào, chúc các cháu vui vẻ nhé” Câu nói ấy thật quen thuộc nhưng sao hôm nay nó lại rất lạ lẫm với tôi. Tôi mạnh dạn nắm tay bà bước xuống đò. Con gió nhẹ thổi qua như xua đi sự mệt mỏi trong tôi.

Trước mắt tôi là ngôi trường to lớn, khang trang. Bà xoa đầu tôi và nói: “Cháu yêu, trường học của chúng ta đây rồi. Quả thực tâm trạng tôi mỗi lúc thay đổi, tôi không còn cảm thấy quá sợ cố nhảy theo những bước chân của bà như trước nữa. Xung quanh trường khi đó có hàng trăm các bạn học sinh khác cùng với biết bao tâm trạng, suy nghĩ. Bạn thì níu chân mẹ, mếu máo. Chợt có tiếng khóc òa tôi liền chạy lại úp mặt vào bà và cũng nghẹn ngào. Nhưng tôi lại can đảm, lúc đó có một cô giáo đi lại phía tôi và nói: “Bà cho cháu vào lớp đi”. Giọng nói ấm ấm, thanh thanh mà ngọt ngào của cô đã khiến tôi nhớ đến mẹ. Tôi không còn cảm giác sợ hãi nữa mà sự quen thuộc dần dần hiện ra.

Tôi vào lớp nhưng cố đi tìm hình dáng thân thương của bà thân yêu. Lúc này bà cũng nhẹ nhàng nói với tôi: “Cháu cố gắng ở lại ngoan nhé, trưa bà đón về”. Bỗng tôi lại nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô giáo vang lên, không còn sợ hãi nữa mà thay vào đó là sự can đảm trong tôi, tôi sẽ học thật tốt để vui lòng bố mẹ và người bà của mình.

Văn mẫu ghi lại ấn tượng của em trong buổi đến trường khai giảng lần đầu tiên mẫu số 6 ngắn gọn

Cái ngày trọng đại ấy - ngày đầu tiên tôi đi học, đã trôi qua thật ngọt ngào ở một lớp học bé xíu uơm màu nắng...

Sáng sớm, dưới những hàng phượng chi chít bông, có một con bé lẻo đẻo ôm tập theo vành nón mẹ đi học. "Đi học", một khái niệm hoàn toàn xa lạ với cô bé, bảo sao nó không hồi hộp? Bao nhiêu câu hỏi cứ thi nhau hiện lên trong đầu nó cốt để vẽ ra một bức tranh về ngôi trường kia. Mải mơ mộng, con bé không biết đã đến nơi tự lúc nào. Mẹ nó đang nói chuyện với cô giáo, thỉnh thoảng lại cười chỉ vào nó, nhưng nó đâu quan tâm.

Kia là "Ngôi trường". Một khoảng sân không tường rào, thênh thang gió, lô xô đủ thứ cây ăn quả chín mọng mà đứa con nít nào cũng phải thèm. Một phòng học bé xíu ngói đỏ tường rêu meo mọc núp dưới tầng lá xanh. Một lũ nhóc lít nhít cùng tuổi nó đang nô giỡn ầm ĩ trên bậc thềm đất nện. Bỗng, mẹ đẩy nhẹ con bé về phía cô. Đến bây giờ nó mới ngắm cô thật kĩ. Cô đã lớn tuổi, mái tóc dài hoa râm và đôi mắt thật hiền. Khom người, cô chìa tay về phía nó. Phải là người khác thì con bé đã quay đi, dấu mặt sau lưng mẹ mếu máo sợ. Nhưng sao ở gần cô nó lại thấy thiệt

ấm áp thương thương. Lạ ghê! Se sẽ đặt nắm tay bé xíu vào bàn tay cô, con bé cúi đầu bí bô: "Con chào cô ạ!".

Giờ học đầu tiên cô không cho nó tập tô chữ như chị Hai kể. Cô giáo dặn dò đủ điều, từ chuyện chỗ ngồi đến việc bao vở, cầm bút... Chuyện gì cô cũng hướng dẫn kĩ. Nhưng nó đâu có nhớ gì đâu. Mà nhớ làm chi cho mệt, thế nào trưa nay đón, mẹ cũng hỏi cô rồi chuẩn bị tươm tất cho nó cả thôi. "Nhưng - cô đột ngột chuyển giọng làm nó chú ý - trước khi là học sinh các con phải nhớ: Tiên học lễ, hậu học văn" con bé khoanh tay ngay ngắn trên tập vở, mắt xoe tròn lắng nghe bài giảng đầu đời! Bây giờ nó cũng đang đi học như ai, cũng đường hoàng ngồi trong lớp học, cũng được nghe lời cô giáo giảng đề... đề... À, đúng rồi! Đề "Mở mang tri thức" y như lời ba nói tới qua.

Nửa buổi học đầu tiên trôi qua êm thấm. Ra chơi. Cô giáo vừa quay lưng cất hộp phấn, lũ trẻ đã đua nhau ào ra sân. Con bé líu ríu chạy theo. Vui ghê! Mà cũng lạ ghê, lần đầu tiên con bé chơi giữa nhiều người lạ mà không hề mè nheo mít ướt. Ban đầu, ai cũng lạ hoặc lạ hươ nhưng rồi đều nhập cuộc nhanh chóng vào những trò chơi hấp dẫn. Tiếng cười làm nắng hè rộn rạo vang lên ngập khoảnh sân nhỏ. Đột nhiên: "Xoảng!". Chiếc dép của con bé bay tít lên cao. Dưới đất một chậu cây vỡ tan tành. Miếng chậu văng ra quẹt cả vào má nó. Lũ bạn kinh hãi, trở mắt vây quanh. Con nhóc nằm bẹp dưới đất oà lên. Đau thì ít, sợ thì nhiều. Nó sợ cô giáo giận nó, mắng rồi không cho nó đi học nữa. Sợ phải xa nơi này - cái nơi mà nó đã yêu ngay từ lần đầu đặt chân đến. Cô giáo tắt tả chạy ra, đỡ nó lên, phủi bụi. Con bé nhắm tịt mắt chờ cô mắng. Một tấm khăn ướt, lạnh tê cả người áp vào mặt nó. Con bé ngạc nhiên, ti hí nhìn hàng lông mày thanh thanh đang xô vào tròng kính.

Buổi học lại bắt đầu. Nó được đặc cách ngồi trong lòng cô để nghe chuyện. Giọng cô thật hay chứ không như tiếng ba ồm ồm, cũng không lách cách giống chị Hai. Lâu lâu, nó cứ phải có gìm tiếng nấc để khỏi làm cô ngừng lại: "Hết đau chưa con?". Rồi cô vỗ nhẹ vào đùi nó tiếp tục kể. Con bé ngả vào cô. Nghe thật dịu êm!

Đến khi nó tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao và mẹ đã đợi sẵn ở cửa tự lúc nào. Nó dụi mắt, tuột xuống, ôm tập sà vào lòng mẹ rồi líu ríu chào cô. Trên đường về nhà nó cứ nhắc mãi: "Mai mẹ nhớ gọi con dậy sớm đi học nghe!".

Thoắt cái đã tám năm trôi qua. Con bé ngày ấy đã là tôi của bây giờ. Một cô học trò hàng ngày vẫn đạp xe đến trường. Vẫn vui đùa nghịch ngợm với bạn bè. Vẫn tíu tít kể chuyện khi có ai hỏi về vết sẹo trên má. Để rồi, mỗi khi đi ngang qua chôn ấy bỗng dừng lại bật cười ấm áp.

Bài văn ngắn ghi lại ấn tượng của em trong buổi đến trường khai giảng lần đầu tiên mẫu số 7

“Cứ mỗi độ thu sang

Hoa cúc lại nở vàng

Ngoài vườn hương thơm ngát

Ong bướm bay rộn ràng

Em cắp sách đến trường...”.

Khi đọc lại những câu trên mỗi chúng ta đều nhớ, hàng năm cứ đến độ thu sang khoảng đầu tháng 9, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, ngoài vườn hương thơm ngát, ong bướm bay rộn ràng, lòng em lại nao nức những kỉ niệm mon man của buổi tựu trường, lại xôn xao khó tả.

Thật vậy, những câu thơ này đã làm em nhớ lại cái buổi ban mai em được mẹ nắm tay dắt đi trên con đường có hai hàng cây xanh thẳng tắp đến ngôi trường có mái ngói đỏ tươi.

Những cây bàng và cây phượng đứng sừng sững trên cái sân rộng, sạch đẹp được cha, mẹ hay chị dẫn đến trường vì cũng là buổi đầu tiên đi học như em.

Chao ôi, em bước theo cánh tay vẫy gọi của cô nhưng tay em không sao rời được tay mẹ, mẹ em phải gỡ tay em ra và đẩy nhẹ em đi về phía cô. Bên cạnh em có bạn khóc thút thít, còn em chỉ muốn chảy nước mắt.

Vào lớp, em được xếp ngồi bàn thứ hai bên cạnh của sổ, em nhìn ra ngoài sân, mẹ em và các phụ huynh đang chào nhau vui vẻ ra về.

Em cúi xuống lục trong cặp lấy ba cuốn Tiếng Việt lớp 1 mở ra...

Giọng của cô giáo trong trẻo, lúc đầu còn nhỏ nhẹ sau to dần lên... nghe vừa lạ vừa quen... Thế là em đã đi học.

CLICK NGAY vào **TẢI VỀ** dưới đây để download **Bài văn ngắn ghi lại ấn tượng trong buổi khai giảng lần đầu tiên** Ngữ văn lớp 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.